

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

'Εν 'Αθήναις δραχμὰς 10. — 'Εν ταῖς ἰσαρχίαις δραχμὰς 11

Τραπέζης λεπτῶν 10

'Εν τῇ ἐξωτερικῇ φράγμα χρυσῶν 15.

Τεμάται λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Georgios R. Rampa

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΦΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΛΑΟΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Εὖγε! Εὖγε! Σὺ καὶ πάλιν
"Εδειξες, Λαέ, πῶς εἶσαι
'Ο Λαὸς ὅπου γνωρίζει
Πᾶν τὸ Μέγα νὰ θαυμάζη·
Ποῦ ὡς γίγας ἀνορθοῦσαι
Καὶ σκιρτᾶς καὶ συγκινεῖσαι
"Οταν ἡ ἐλευθερία
Τῇ γιορτῇ της ἐορτάζη.

Σὲ γνωρίζω· Ναί! Σὺ εἶσαι
'Ο Λαὸς τῶν πάλαι χρόνων
Ποῦ ἐμίσεις τοὺς τυράννους
Καὶ κτυπῶν τοὺς βασιλεῖς
Μὲ τὴν σπάθην κεκρυμμένην
Στὰς μυροσίνας, ἓνα θρόνον
"Ερριπτες. Κι' ἀπ' τὴν καρδιά σου
"Εβγαίν' ἓνας Περικλῆς.

Ναί! Σὺ εἶσαι ὁ εὐγνώμων
Ποῦ καρδιά τόσο μεγάλη
Ἔχεις ὅσον ἄνωθὲν σου
Μέγαν ἔχεις οὐρανὸν
Ποῦ Ἐλευθερίας αὔρα
Γύρωθεν σὲ περιβάλλει
Καὶ Αὐτὴν, Λαέ καὶ μόνον
'Ὡς θεᾶν σου προσκυνῶν.

Καὶ Λαὸς ὡς Σὺ· ὦ! ὄχι
Δὲν ἠδύνατο νὰ μένη
'Αδιάφορος ὁπόταν
'Η ἰπποτικὴ Γαλλία
Μετὰ ἑκατὸν γιορτάζη
"Ετη ἀναγεννωμένη,
Καὶ τονίζει διθυράμβους
'Στὴν θεᾶν Ἐλευθερία.

Ναὶ ἐσὺ τὸ χαϊδεμένο
Τέκνον τῆς Ἐλευθερίας
Σὺ ποῦ δὲν ξεχνᾶς ποτέ σου
Πῶς ὀφείλει ἡ Ἑλλάς
Εἰς τὴν ἀδελφὴ Γαλλία
Χάριτας πολλὰς, μυρίας
Δὲν ἔμπορῶσαι ὡσὰν ξένος
Στὴ γιορτῇ της νὰ γελάς.

'Η Γαλλία ἐορτάζει
Τὴν κατάργησιν τῆς βίας
Καὶ μ' Αὐτὴν συνεορτάζει
'Ο Λαὸς τῶν Ἀθηνῶν
Καὶ πρὸ τοῦ Δαντῶν τὸ γόνυ
Κλίνει μετὰ εὐλαβείας
ΖΗΤΩ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Στεντορεῖως ἐκφωνῶν.

Λογχίας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΓΡΙΒΑΣ

Ὁ υποστράτηγος **Δημήτριος Γρίβας**, ὁ υἱὸς τοῦ φιλοδόξου ἀρματωλοῦ καὶ στρατηγοῦ **Θωδωράκη Γρίβα**, ὁ ἀετὸς τῆς *Ακαρναντίας*, ἡ μεγαλειτέρα στρατιωτικὴ προσωπικότης τῆς ἐποχῆς μας ἐτελεύτησεν.

Ὁ **Δημήτριος Γρίβας** ἐγεννήθη ἐν Ναυπλίῳ τῇ 15 Αὐγούστου 1829, νεώτατος δὲ ἔτι κατώρθωσε χάρις εἰς τὸ ἀτρόμητον τοῦ χαρακτήρος του καὶ εἰς τὴν ἀπεριόριστον τόλμην του νὰ καταστῇ δημοτικώτατος.

Τὸ 1855 συνεπολέμησε μετὰ τοῦ πατρὸς του εἰς τὸ Κουσουλὸ τῆς Ἡπείρου, κατορθώσας διὰ τῆς εὐσταθείας του νὰ σώσῃ τὸν ἐν τινὶ ἐκκλησιδίῳ ἀποκεκλεισμένον πατέρα του μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὸν σώματος.

Τῷ 1862 πρωτηγωνίστησεν ὡς ἐπαναστάτης καταλαβὼν μετὰ τοῦ ὑπ' αὐτὸν σώματος τὸν λόφον τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ ἔξωθεν τοῦ Νχυπλίου, ἀφ' οὗ φοβερὰς ζημίας ἐπήνεγκεν εἰς τοὺς βασιλικούς.

Μετὰ τὴν ἔξωσιν τοῦ Ὀθωνος ἐξελέγη μέλος τῆς ἐθνοσυνελεύσεως. Συνκλήθη δὲ μετὰ τοῦ Κανάρη καὶ Ζαΐμη τῷ 1873 εἰς Κοπεγχάγην ὅπως προσενέγκῃ τὸ Στέμμα εἰς τὸν βασιλέα Γεώργιον.

Τῷ 1876 ἐγένετο τὸ πρῶτον ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν ἀπλοῦς λοχαγὸς ὢν. Εὐθύς δὲ ἐξ ἀρχῆς ἠννόησαν οἱ ἀτίθασοι γηραιὸι στρατιωτικοί, οἱ μειδιῶντες διὰ τὸ νεαρὸν τοῦ ὑπουργοῦ των, ὅτι στιβαρὰ χεῖρ ἐτέθη ἐπ' αὐτῶν. Ἐκτοτε πολλάκις ἐπανῆλθεν ὡς ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν μοιράζων δὲ ἀμειλίχτως τὰς τιμωρίας εἰς τοὺς σφάλοντας καὶ ἀπειδῶς τοὺς προβιβασμούς εἰς τοὺς πιστῶς ὑπηρετοῦντας κατώρθωσε νὰ ἐμπνεύσῃ τόσον φόβον καὶ σεβασμὸν ἐν ταύτῳ καὶ ἀφοσίωσιν, ὥστε ὁ στρατὸς ἐπῆσσε καὶ συνάμα ἐσκίρτα ἐξ ὑπερηφανείας ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν του.

Ἐλέχθη ὅτι ἐγεννήθη διὰ τὸν κλέφτικον βίον. Ὁχι! ἐγεννήθη διὰ τὸν στρατιωτικὸν βίον, ἀλλ' ὄχι ὡς στρατιώτης, ὡς Ἀρχηγός.

Ἐγνώριζε νὰ διατάσῃ καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν μέχρι κεραίας ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν του.

Πλεῖστα ἐπεισόδια ἀναφέρονται κατὰ τὸν στρατιωτικὸν τοῦ βίον, μαρτυροῦντα τὸ αὐθαίρετον μὲν, ἀλλὰ καὶ τὸ φιλοπατρὶ καὶ γενναϊόψυχον αὐτοῦ.

Κατὰ τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Καραλή-Δερβέν ἀρχηγὸς ὢν ἐν Λαρίσῃ κατώρθωσε νὰ συγκεντρώσῃ ὅλον σχεδὸν τὸν στρατὸν τῆς Θεσσαλίας ἐντὸς 24 ὥρῶν ἐπὶ τῶν συνόρων ἀναγκάσας τὰ τάγματα νὰ διανύσωσιν ἀποστάσεις 12 καὶ 15 ὥρῶν εἰς 6 μόνον ὥρας, ἡ δὲ εὐτυχὴς ἐκβασίς τῶν συμπλοκῶν ἐκείνων ὑπὲρ ἡμῶν εἰς αὐτὸν κυρίως ὀφείλεται.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διέταξε καὶ ἐνωμοτάρχην τινὰ διπλωματοῦχον, νὰ μεταβῇ ἐκ Λαρίσσης εἰς σταθμὸν τινα, οὗτος ὅμως ἐπροφασίσθη ἀσθένειαν, Ἄλλ' ὁ Γρίβας ὅστις ἐφρόνει ὅτι καμμία ἀσθένεια δὲν δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ ρισκοκινδυνεύσῃ καὶ ἀποθάνῃ ὑπὲρ τῆς πατρίδος του, εὐθύς διὰ μιᾶς διαταγῆς του τοῦ *ξυλῶρει τὰ γαλόνια* καὶ τὸν ἀποβάλλει τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ μετὰ τὴν αἰτιολογίαν, *ἐπὶ ἀναρδρία*.

Ἦτο μεγαλοπρεπὴς δι' ὃ καὶ ἐξεργόμενος εἰς τὰς ὁδοὺς ἐν Λαρίσῃ ἐλάβανε μεθ' ἑαυτοῦ ὀλίγηρον ἐνωμοτίαν ἐξ ἱππέων ἐν μεγάλῃ στολῇ. Ἀπῆται δὲ καὶ οἱ ὑπ' αὐτὸν νὰ ᾔναι ἀξιοπρεπεῖς. Οὕτω συντυχῶν ποτε ἀντισυνταγματάρχην τινὰ ὑποφρούραχον ἐν Λαρίσῃ ἐξερχόμενον τῶν γαμαιτυπειῶν ὅπου εἶγε μεταβῇ δι' ὑπηρεσίαν, τοσοῦτον ἐξωργίσθη ὥστε παρ' ὀλίγον νὰ τὸν κτυπήσῃ διὰ τῆς μαστιγῆς του ἐν μέσῃ ὁδῷ φωνάζων αὐτῷ — *Βρὲ ὑποδικανέας μου ἔγινες!* καὶ τιμωρήσας αὐτὸν κατόπιν μετὰ τὴν βαρυτέραν ποινὴν τῆς δικαιοδοσίας του.

Εἰς τοὺς ἐχθροὺς του ἦτο ἀνιλεὴς κατατρέχων αὐτοὺς μετὰ λύσσης, εὐκαιρίας τυχοῦσης. Ἐπιλοχίου δὲ τινος τῶν εὐζώνων ὅστις τῷ ἦτο πολιτικὸς ἐχθρὸς ἐν τῇ πατρίδι των, δι' ἀπλοῦν λάθος εἰς τὰ γυμνάσια, τοῦ ἐπέβαλλε νὰ γυμνάζεται κάτωθεν τῶν παραθύρων του ἐν Λαρίσῃ ἐν μέσῳ τῆς ὁδοῦ, καθ' ἑκάστην πρωΐαν ὑπ' ἐνὸς δεκανέως.

Ἀφ' ἑτέρου τὸ ἐξῆς γεγονός μαρτυρεῖ τὸ φιλελεῆμον καὶ γενναῖον τῆς ψυχῆς του, τὸ αὐθαίρετως πως μὴ ὑποκείμενον εἰς διατυπώσεις.

Ἡμέραν τινὰ γῆρα τις ἀξιωματικῶς παρουσιάσθη αὐτῷ ὑπουργῶ ὄντι ζητοῦσα βοήθειαν. Εὐθύς προσκαλεῖ τὸν διευ-

(20)

Ε Π Ι Φ Υ Λ Λ Ι Σ

(20)

ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΒΑΛ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Κατὰ μετάφρασιν

ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΠΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΑΠΟΚΡΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙ.

Ἡ μάξιμη.

Διότι ἐνόμιζεν ὅτι ἀνεγνώρισε τὴν Βέρθαν...

Ἡ πόρτι δὲ, καὶ καθὼς κάμνομεν πολλάκις, ὅταν ὁ ὕπνος, ἀτελής, ἀφίγη εἰς τὸν νοῦν δύναμιν ἀορίστων συλλογισμῶν, ἔλεγε πάλιν εἰς ἑαυτὸν :

— Τί παράξενα καὶ ψεύτικα ποῦ εἶναι τὰ ὄνειρα!

Ἐν τούτοις τὸ ὄνειρον ἐξηκολούθει.

Ἦκουσε παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ μεταλλικὸν κρότον, τότεν ἐλαφρὸν ὥστε μόνις διέκρινεν αὐτὸν τὸ οὖς.

Ὁ κρότος οὗτος φυσικῶς ἔλαβε θέσιν ἐν τῷ ὄνειρῳ του.

— Ἡ κυρία Βέρθα ἐγγίξει τὰ κλειδιά μου, διενόηθη.

Ἐκ τῆς θελήσεως τοῦ νὰ ἐξυπνήσῃ ἔκαμε μίαν κίνησιν.

Κρυγῆ κατεπνίγη ὀπισθεν αὐτοῦ καὶ ταύτην ἠκολούθησεν εὐθύς ἡ θορυβώδης πτώσις τοῦ βαρέος ἔρμαθοῦ τῶν κλειδῶν αὐτοῦ.

Ἐρρώθη αἰφνιδίως. — Ἡ θύρα τοῦ θυρωρείου του ἐπανεκλείετο.

Ἐρμησε. Εἶδε καθαρῶς λευκὸν τι σῆμα διολισθησάν ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου τῆς αὐλῆς πρὸς τὴν δεξιὰν πτέρυγα.

Ἐτριψε τοὺς ὀφθαλμούς. — Τὸ φάντασμα ἐστάθη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς δεξιᾶς πτέρυγος — Δὲν διεκρίνετο σχεδὸν πλέον, ἀλλ' ὁ Γιάννης ἐνόμισεν ὅτι τὸ εἶδε στρεφόμενον καὶ θέτον τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στόματός του μετ' ἐπιτακτικοῦ νεύματος ἐπιβάλλοντος σιωπῆν.

Ἐπανῆλθεν. Ἡ ἐκπληξίς ἐμέθυσκεν αὐτόν. — Ἀνέλαβε χαμόθεν τὸν ἔρμαθόν τῶν κλειδῶν. Ἡ κλεῖς τῆς θύρας τοῦ κήπου, ἡ πρὸς τὴν ὁδὸν Πιγιέν, ἔλειπε...

Τῇ ἐπαύριον πρωΐ, ὅτε ὁ Γιάννης ἐφόρεσε τὴν στολὴν διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ κατὰ τὸ πρόγευμα τῆς γηραιᾶς δουκίσσης, εὔρε τὴν Βέρθαν δὲ Μαλλισπερὸν ὠχρὰν καὶ σκυθρωπὴν κατὰ τὸ σῆμα.

θουντήν τοῦ οἰκονομικοῦ τμήματος Συνταγματάρχην Ἰωαννί-
δην.

— Γράψε, τοῦ λέγει, μίαν διαταγὴν νὰ δοθοῦν εἰς τὴν
χίραν. . . 200 δραχμαί.

— Δὲν ἔχομεν πίστωση, κύριε Ὑπουργέ, ἀπαντᾷ ὁ γη-
ραιὸς Συνταγματάρχης.

— Γράψε διὰ τριακοσίας, ἐπιτάσσει ὁ Γρίβας.

— Μὰ, κύριε Ὑπουργέ, τὸ κονδύλιον τῶν βοηθημάτων
ἐξηντλήθη.

— Διὰ τετρακοσίας καὶ ἀμέσως! βροντοφωνεῖ ὁ ὑπουργὸς
κτυπῶν τὸν πόδα κατὰ γῆς.

Καὶ ὁ τμηματάρχης ἐκδίδει εὐθὺς τὴν διαταγὴν καὶ ἡ
χίρα λαμβάνει τὰς τετρακοσίας δραχμὰς εὐλογοῦσα τὴν κα-
λοκαγαθίαν τοῦ Γρίβα καὶ τὴν δυστροπίαν τοῦ τμηματάρχου.

Περὶ αὐτὸν εἶχε συγκεντρώσει ὅλους τοὺς διακρινομένους
ἐπὶ γενναϊότητι ἐν τῷ στρατῷ ἀξιωματικούς, μάλιστα καὶ
τοὺς ὀπλίτας· ἰδίως δὲ τοὺς ἀνδραγαθήσαντας εἰς τὴν κατα-
δίωξιν τῆς ληστείας. Ἐλατρεύετο δὲ ὑπ' αὐτῶν ὡς καὶ ὑπ'
ἄλλου τοῦ στρατοῦ, ἐκτὸς, ἐννοεῖται, τῶν προσωπικῶν του ἐχθρῶν,
ἐκτιμῶντος ἐν αὐτῷ τὸν ἀληθῆ ἄρχηγόν, εἰς οὗ τὸ ὄνομα
ἐσκίρτα ἐξ ὑπερηφανείας, καὶ ὑπ' οὗ ἦσθάνετο ὅτι ἠδύνατο
πολλὰ νὰ πράξῃ.

Ὀρμητικὸς καὶ εἰς τὰς διασκεδάσεις του, ὅπως καὶ εἰς ὅλα
του, ἐτραυματίσεν ἐν καιρῷ εὐθυμίας ὀλίγον πρὸ τοῦ 1862
τὴν δεξιάν του χεῖρα, ἣν ἠναγκάσθησαν οἱ ἰατροὶ νὰ τῷ
ἀποκόψωσιν, ὑπέστη δὲ μετὰ μεγάλης ἀταραξίας τὸν ἀκρωτη-
ριασμόν αὐτὸν καπνίζων καὶ εὐφρολογῶν μετὰ τῶν φίλων του
ὡς ἐκ τούτου ὁ Στρατὸς, τὸν ἐπωνόμαζεν ὁ Κουλόδς.

Ἦδη ὁ καπετὰν Δημητράκης, ὡς τὸν ἀπεκάλεε ὁ λαὸς
καὶ ὁ Κουλόδς, ὡς τὸν ἐπωνόμαζεν ὁ στρατὸς, κεῖται πτώμα
ἄπνου, τελευτήσας μακρὰν τῆς πατρίδος του, ἐν ξένη γῆ.
Ὁ θάνατός του οὗτος ἀφίνει κενὸν δυσαναπλήρωτον εἰς τὰς
τάξεις τοῦ στρατοῦ, ὅστις ἐν αὐτῷ ἐνέβλεπε τὸν μέλλοντα
νικηφόρος νὰ ὀδηγήσῃ αὐτὸν εἰς τὰς μάχας καὶ ἀποστερεῖ
τὸ ἔθνος ἑνὸς τῶν ἀγνοτέρων πατριωτῶν καὶ προμάχων του.

Λογίας.

Μόνον, μίαν στιγμὴν καθ' ἣν οὐδεὶς παρετήρει αὐτήν,
ὁ Γιάννης εἶδε στιγμιαίον σπινθῆρα ἀναφθέντα εἰς τὸν ὀφθαλ-
μὸν αὐτῆς καὶ ἡ χεὶρ της, διὰ ταχείας κινήσεως, ἔθεσε τὸν
δάκτυλον τεταμένον ἐπὶ τοῦ στόματός της. . .

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὁ ἀδελφὸς καὶ ἡ ἀδελφή.

Οὕτω ἐγένετο καθ' ἑκάστην πᾶν γεῦμα της δουκίσσης. Οὐ-
δεὶς εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ὀμιλήσῃ ἐνώπιόν της, ἐκτὸς ἂν εὐη-
ρστέιτο ἡ γηραιὰ δεσποίνα νὰ ἐρωτήσῃ.

Τοῦτο δὲ δὲν ἐγένετο συχνά διότι ἐκείνη ἠρέσκετο εἰς τὴν
ἐκ σιωπηλοῦ σεβασμοῦ ἀτρόσπαιραν ταύτην καὶ ἡ ξηρανθεῖσα
γλῶσσά της ἐφαίνετο ἀνοῦσα νὰ προφέρῃ καὶ τὸν ἐλάχιστον
λόγον.

Ἄλλ' ἐνίοτε, ὅταν ὁ Γιάννης ἔφερε πρὸς καθαρισμόν τῶν
χειρῶν τὴν ἀρχαϊκὴν ὑδροχόνην, ἡ δὲ Βέρθα ἔτρωγε καὶ αὐτὴ
βραδέως καὶ ἀνορέκτως ὀλίγον, ἡ δούκισσα εὐηρστέιτο ν' ἀ-
ποτεινῇ τῷ κ. μαρκησίῳ δὲ Μαλλιεπρὲ ἢ τῇ δεσποινίδι δὲ
Ναίη λακωνικὰς τινὰς ἐρωτήσεις.

Κατ' ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας, εἶχε φάγει μὲ ὄρεξιν. — Ἐβύθισε
τὰς ἀπεξηραμμένας χεῖράς της εἰς τὸ σχεδὸν ζέον ὕδωρ ὅπερ
τῇ προσέφερον ὁ Γιάννης καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν ἐγγονόν της.

ΟΙ ΝΕΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ

Ἐκ τῶν βουλευτῶν τοῦ ὑπουργικοῦ στρατοπέδου, πολλοὶ
εἰσὶν οἱ ἔχοντες ἀξιώσεις νὰ γίνωσιν ὑπουργοί, οὐχὶ λόγῳ τῆς
προσωπικῆς των ἀξίας ἀλλὰ λόγῳ ὑπηρεσιῶν πρὸς τὸ κόμμα.

Ἐχομεν πληροφῶριαν, ὅτι ὁ κ. Τρικούπης, ἀποκρούει τὰς
τοιαύτας ἀξιώσεις. Ἄν τοῦτο εἶναι ἀληθές, τὸν συγχαίρομεν,
διότι παρῆλθε πλέον ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν ἦσαν ἀνεκτοὶ παρὰ
τῇ κοινῇ γνώμῃ, οἱ ἀγράμματοι καὶ ἀπαίδευτοι ὑπουργοί, οἱ
καταλαμβάνοντες τὰς θέσεις τῶν ὑπουργῶν λόγῳ ὑπηρεσιῶν
πρὸς τὸ κόμμα, ἢ χάριν τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρὸς των, ἢ τοῦ
πάππου των.

Ἐπομένως, ἐὰν αἱ πληροφῶριαι μας ἦναι ἀκριβεῖς, ὁ κ.
Τρικούπης δὲν θὰ συμπληρώσῃ τὸ ὑπουργεῖόν του ἐκ ταιούτων
προσώπων.

Ὡς εἶναι δὲ γνωστὸν εἰς τοὺς ἰδιαιτέρους φίλους τοῦ κ.
πρωθυπουργοῦ, οὗτος πρὸ πολλοῦ ἔχει ἀποφασίσει, ὅπως τὸν
κ. Σιμόπουλον βουλευτὴν Φθιώτιδος καὶ Φωκίδος, διορίσῃ
ὑπουργὸν τῶν Ἑσωτερικῶν, τὸν δὲ κ. Σκουλούδην ὑπουργὸν
τῆς Παιδείας. Οἱ διορισμοὶ τούτων θὰ γείνωσι, πρὸ τῆς ἀνα-
χωρήσεως εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ Βασιλέως.

Ἐὰν γείνη οὕτω ἡ συμπλήρωσις τοῦ ὑπουργεῖου, βεβαίως
ὁ κ. Τρικούπης θ' ἀποδείξῃ ὅτι ἐκτιμᾷ τὴν προσωπικὴν ἀξίαν
τῶν ἐν τῷ κόμματι τοῦ βουλευτῶν, καθόσον οἱ κ. κ. Σιμό-
πουλος καὶ Σκουλούδης, κατέχουσι, καθ' ἡμᾶς, ὅλα τὰ προ-
σόντα καὶ τὴν προσωπικὴν ἀξίαν νὰ γείνωσιν ὑπουργοί, καὶ
γινόμενοι τοιοῦτοι θὰ εὐδοκίμησωσι.

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ

I

Ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν θὰ σὰς διηγηθῶ, δὲν εἶναι οὔτε χθεσινὴ,
οὔτε προχθεσινὴ. Ὁνειρεύθη, ἀπόψε οὐκ ἀνέγνωσα εἰς τὸ βι-
βλίον ἑνὸς παλαιοῦ χρονογράφου, ζήσαντος ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τοὺς
χρόνους τοῦ φοβεροῦ βασιλέως Λουδοβίκου τοῦ ΙΑ'. — Θὰ μοῦ συγ-
χωρήσητε λοιπὸν τὰ ἀθῶα ἀστειολογήματα, τὰ ὅποια θ' ἀπαντή-
σητε ἴσως εἰς τὴν ἱστορίαν μου αὐτὴν, ἀναλογιζόμενοι ὅτι οἱ συγ-
γραφεῖς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦσαν ὀλιγώτερον σεμνοὶ καὶ αἰδή-

— Μαρκήσιε, εἶπε μετὰ φωνῆς ἥτις δὲν ἐφαίνετο ἐκ τοῦ
κόσμου τούτου, — πῶς διήλθετε τὴν ἡμέραν σας; . . .

Ἡ φωνὴ αὕτη τῆς γηραιᾶς δεσποίνης διεπέρα κατὰ μα-
κρὰ διαλείμματα τὴν συνήθη σιγὴν, προσέβαλλεν ἐξ ἀπροό-
πτου τὸ οὖς καὶ προῦξενεὶ ἀνασκίρτησιν, καθὼς οἱ ἀπροσδό-
κητοι οὖς ἐπαυξάνει ἡ ἐρημία.

Ὁ Γάστων ἀπεκρίθη ὑποκλίνων εὐσεβάστως :

— Κυρία, διήλθον τὰς ὥρας μου εἰς τὴν διασκέδασιν τῶν
εὐγενῶν . . . Ἐκαμα ξιφασκίαν . . . Ἰππευσα . . .

— Καὶ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἡμέρας εἰς τὸ σφαιριστήριον,
ἐψιθύρισε ἡ γραῖα, αὐτὸ εἶναι πράγματι! αὐτὰ ἔχει πάν-
τοτέ ἡ νεότης . . . Ὑμεῖς δὲ μικροῦλά μου δὲ Ναίη.

Ἡ δυστυχὴς Ἀγία ἠρυθρίασε διότι δὲν ἤξευρε παντά-
πασιν νὰ ψευδεταί.

— Κυρία μῆτέρ μου, ἀπήντησεν, ἐδιάλεξα μερικὰ ψύ-
νια . . .

Ἡ δούκισσα διηύθυνε πρὸς αὐτὴν τὸ ὑαλῶδες ὄμμα της.
Ἀπόπειρα μειδιάματος διέδραμε τὰς μυρίας τοῦ στόματος
αὐτῆς ρυτίδας. — Ἡ φωνὴ της ἐγένετο λιγυροτέρα.

— Εἶσθε ὡραία, κόρη μου εἶπε.

Εἶτα τὸ πρόσωπόν της ἐπανῆλθεν εἰς τὴν συνήθη του ἀ-
πολιθῶσιν.

— Δεσποινίς δὲ Μαλλιεπρὲ, ἐπανέλαβεν ἀποτεινομένη
πρὸς τὴν Βέρθαν, — εἰπέτε, παρακαλῶ, τὴν εὐχαριστίαν.

μονες τῶν σημερινῶν· θέλω δηλαδὴ νὰ εἶπω, ὅτι ἡγάπων περισσότερο νὰ γελῶσιν, ἴσως δὲ μάλιστα εἶχον καὶ περισσότεράς πρὸς τοῦτο ἀφορμάς:

Εἰς τὴν ἐποχὴν λοιπὸν τὴν ὁποῖαν σὰς ἀνέφερον ἔζη εἰς ἔν' ἀρχαῖον πύργον τῆς Τουραγγίας κόρη τῆς ὁποίας ἡ καλλονὴ τὴν ἀρετὴν τῆς μόνον εἶχεν ἐφάμιλλον. Ἦτο τότε μόλις δεκαεξέτις καὶ ὀνομάζετο Βέρθα, ἔφερε δὲ ἐπ' ὤμων δύο παχυτάτας ξανθὰς πλεξίδας. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, κυανοὶ ὡς ὁ οὐρανός, τὸ μικρὸν τῆς στόμα, οἱ θεοὶ λακκίσκοι τῶν παρειῶν τῆς, ἡ κρινὴν λευκότης τῆς ἐπιδερμίδος, τὸ ραδιῶν ἀνάστημα καὶ τὸ θαυμάσιον σχῆμα τῶν χειρῶν τῆς εἶχον ἐμπνεύσει μυριάδας φεμάτων εἰς τοὺς παρὰ τὸν ποταμὸν Δείγγρα μικροὺς καὶ μεγάλους ποιητάς. Ὁ πατὴρ τῆς κόρης, ὁ Ἄρχων Γάσπαρης τοῦ Βουζενσάκ καὶ ἡ μήτηρ τῆς Δέσποινα Ἰσαβέλλα ἦσαν εὐτυχεῖς καὶ ὑπερήφανοι ἔχοντες τοιαύτην θυγατέρα. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἦσαν δύο γυνεὶ καθ' ὑπέρβασι βλάκες ἀλλὰ καὶ ἀγαθώτατα πλάσματα, δῶα ἀγγελικὰ χηνάρια τέλος πάντων δικαίως ἀπολαύοντα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ὑπολήψεως ὅλης τῆς χώρας. Ἡ μόνη τῶν τρέλλα ἦτο, ὅτι ἐπίστευον πῶς ἡ κόρη τῶν δὲν ἦτο ὡς ἄλλαι, ἀλλὰ κάποιον ὑπερφυσικὸν πλάσμα, ἔξ ἐκείνων τὰ ὅποια διαιτῶνται εἰς τὸν αἰθέριον κόσμον τῶν χειρουδικῶν συλλήψεων, ὃν, τέλος πάντων, ἐντελέστερον καὶ τελειότερον τῆς γυναικός. Τί ἀνόητοι! Σὰς λέγω ρητῶς, ὅτι, ἔαν τὰ Χειρουδεῖμ, τὰ Σεραφεῖμ ἢ αἱ Δυνάμεις δὲν ἔχουν τὴν ἐξωτερικὴν διάπλασιν καὶ τὴν τόσῃ θελκτικῶς κακνενρεχῆ ψυχὴν τῆς γυναικός, ἀρνοῦμαι ἀπὸ τοῦδε διαρρηθῆν νὰ εἰσελθῶ εἰς τὸν Παράδεισον! Ὁ Ἅγιος Πέτρος ἀδίκως θ' ἀνοίξῃ, καὶ ἔστω πρὸς γυνῶσιν του!

Ἄλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν λατρευτὴν Βέρθαν, τῆς ὁποίας ἡ λευκὴ ψυχὴ ἠδύνατο νὰ κινήσῃ εἰς εὐδὸν καὶ αὐτοὺς τοὺς κρῖνους, τὴν χιόνα καὶ τὴν περιστερὰν, ἀδαῆς ὡς ἦτο ὄλων τῶν ἐρωτικῶν ἀθλοισιῶν τοῦ κόσμου, μόνον δὲ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐνατενίζουσα ὅπως ἐντροφᾷ ἐν τῇ διαυγείᾳ καὶ καθαρότητι τῶν ἀβύλων κυμάτων του, διότι ἐγὼ τὸν οὐρανὸν παραβάλλω πρὸς λίμνην διαυγεστάτην. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ εἶχε τις χάσει πρὸ πολλοῦ καὶ καθ' ὀλοκληρίαν πᾶν αἶσθημα τιμῆς καὶ αἰδοῦς διὰ νὰ συλλάβῃ κἄν τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ διαφθεῖρῃ μίαν τοιαύτην κόρην, ἡ δοκιμὴ δὲ μόνη μίας τοιαύτης ἀτίμου πράξεως μὲ πείθει νὰ θεωρῶ τὸν ὑπασπιστὴν Ζενζολῖνον ὡς τὸ χειρότερον κάθαρμα τῶν ὄσων ἐξῆσαν ποτε ἡ ζωσὶ σήμερον ἐπὶ τῆς γῆς.

II

Ἐπειδὴ οὔτε τὰ κακῶς στιχουργημένα φεμάτια, οὔτε οἱ βραγχοὶ ἦχοι τῆς ἐρώσεως κιθάρας του, οὔτε οἱ ἀσματικὸι στεναγμοὶ, οὔτε τὰ ἀναιδῆ βλέμματα, αἱ δραματικαὶ στάσεις ἢ τὰ ἀνοῦσια φληγκφήματά του δὲν καὶ ὠρθώσαν νὰ τῷ διανοίξῃ τὴν ἀγούσαν εἰς τὴν ἀγνὴν ἐκείνην καρδίαν, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιτύχῃ διὰ τοῦ δόλου ἐκεῖνο ὅπερ δὲν ἠδυνήθη διὰ τοῦ ἔρωτος νὰ κατορθώσῃ. Εἰς ἔν

Ἄπαντες ἠγέρθησαν, ἐκτὸς τῆς δουκίσσης ἥτις ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἤνωσε τὰς χεῖρας.

Ἡ Βέρθα τῆς ὁποίας τὸ χεῖλος μόλις εἶχε ψαύσει τὴν ἐλαχίστην ἐπὶ τοῦ πινακίου τῆς μερίδα, ἀπήγγειλε μετὰ βραδείας καὶ ἀσθενοῦς φωνῆς τὸ λατινικὸν τροπάριον, εἰς ὃ ἀπῆντησαν οἱ παριστάμενοι.

Ἡ δούκισσα ἐσταυροκοπήθη καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά τῆς διὰ νὰ τὴν ἀσπασθοῦν. — Αὐτὸ ἦτο τὸ σημεῖον. Ὁ Γάστων καὶ ἡ Ἅγία ἐξῆλθον ὀπισθοβατοῦντες καὶ χαμαὶ νεύοντες τοὺς ὀφθαλμούς, κατὰ τὴν αὐστηρὰν ἐθιμοτυπίαν.

Ἄρξου δὲ διέβησαν τὸν οὐδὸν, ἤνοιξαν ἀμφοτέροι τὰ στέρνα τῶν πρὸς τὸν δροσερὸν ἀέρα τοῦ δωματίου καὶ ἀπέβαλον τὸ ψυχρὸν προσωπεῖον, διὰ τοῦ ὁποίου, καθ' ἐκάστην καὶ κατὰ τὴν ὥραν ταύτην, ἡ ἐθιμοτυπία τοῦ γέμματος ἐκάλυπτε τὰς νεαρὰς μορφὰς τῶν.

Ἀπαξ ἔτι ἐπαίχθη ἡ φιλόστοργος κωμωδία. Ἡ γραιὴ ἔμειλλε μετ' ὀλίγον νὰ κοιμηθῆ καὶ οὐδεμίαν ὀδύνην ἠσκέψις θὰ ἐτάρασσε τὴν νυκτερινὴν ἀνάπαυσίν τῆς . . .

Ἐπτὰ ἔτη εἶχον παρέλθει ἀφ' ὅτου ἀπέθανεν ὁ μαρκήσιος Μκαλλιεπρέ. Μετὰ τρία δὲ ἔτη ἠκολούθησεν αὐτὸν ἡ σύζυγός του. — Ἐπὶ τρία ἔτερα ἔτη ἡ δευτέρα ἀδελφὴ τοῦ Γάστωνος Καρλόττα μετέλαβε τοῦ φιλοστόργου καθήκοντος ὅπερ ἐπέβαλλεν ἑαυτῇ ἡ οἰκογένεια.

Ἄλλὰ τὸ φορτίον ἦτο βαρὺ. Ἡ Καρλόττα ἐκάμφθη ὑπὸ τὸ βῆρος του.

ὠρατον κηπίριον, τοῦ ὁποίου ἡ Βέρθα περιεποιεῖτο ἰδιοχείρως τὰ ἄνθη, ὑπῆρχον, μεταξύ τῶν ἄλλων, καὶ βόδα, τῶν ὁποίων ἡ εὐωδία ἦτο τόσῃ διαπεραστικὴ ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ κηφῆνες ἀπεκοιμίζοντο κατὰ βελημένοι ἐπὶ τῶν καλύκων τῶν, οἱ μῆρημυκες ἐξέπνεον ὑπὸ τὴν ἀρωματώδη σιάν τῶν, ὅπως, λόγου χάριν, συμβαίνει εἰς τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες ἀποκοιμῶνται ὑποκάτω τοῦ δένδρου ἐκείνου τῶν Ἰνδιῶν, τοῦ Μανσινελλιέρου καλουμένου.

Ὁ Ζενζολῖνος, μ' ὄλον ὅτι ἀχρεῖεῖσταν ἀγγετον, ἤξευρε νὰ παρατηρῆ καὶ νὰ μελετᾷ τὰ πράγματα τῆς φύσεως μετ' ἄκρας ὀδυρκεῖας, εἶχε μυριάκις παρατηρῆσει τὸ γεγονός ἐκεῖνο, πολλάκις δὲ ὀσφρανθεὶς τὰ ἐπικίνδυνα ἐκεῖνα βόδα ἐβεδαῖωθη ἐξ ἰδίας ἀνιλήψεως περὶ τοῦ αἰφνιδίου ληθάργου τὸν ὁποῖον ἐπροξένουν. Ἡμέραν μινὰ λοιπὸν, δρέψας πολλὰ ἐξ αὐτῶν καὶ σχηματίσας ἀνθοδέσμη, μετέβη νὰ τὴν καταθέσῃ εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Βέρθας, διότι, ἔχων τὴν ἐμπιστοσύνην, καθὼ ὑπασπιστῆς τοῦ ἀρχοντος Βουζενσάκ, ἠδύνατο νὰ εἰσέρχεται παντοῦ καὶ πάντοτε εἰς τὸν Πύργον· ἐν μέσῳ δὲ τῶν βόδων ἔκρυψε καὶ ἐν ἐμμετρον γραμματάκι του, καθολοκληρίαν βλακῶδες καὶ ἀνοῦσιον.

Ὅταν ἡ νέα κόρη εἰσῆλθε τὸ ἑσπέρας εἰς τὸν παρθερικὸν κοιτῶνα, ὅπου συνήθως ἀνεπαύετο, ἔκαμεν ἐν πρώτοις διὰ μακρῶν τὴν πρὸς τὴν Παναγίαν δέησίν τῆς, ἔλαβε τὰς ὀλίγας καὶ ταχείας φροντίδας τοῦ νυκτερινοῦ στολισμοῦ τῆς, μόλις δ' ἐβόυιζε τοὺς ἐλεφαντολεύκους μηροὺς ἐντὸς τῆς δροσερότητος τῶν σινδῶνων παρετήρησε τὸ αὐθαδὲς τοῦ ὑπασπιστοῦ δῶρον. Ἐσῆσεν εὐθὺς τὴν ἐπιστολήν του, χωρὶς οὔτε τὸν κόπον νὰ λάβῃ νὰ τὴν ἀναγνώσῃ. Καθ' ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ βόδα, ὅπως ἐκφραστικώτερον ἐκδηλώσῃ τὴν βαθεῖαν αὐτῆς πρὸς τὸν δωρητὴν περιφρόνησιν, τὰ ἔρριψεν ὀργίλως ἐντὸς τοῦ ἀγγείου ἐκείνου, ὅπερ οἱ ἀρχατοὶ Ἑλληνας ἐκάλουν, ἂν μὴ ἀπατώμαι, ἀ μὲτὰ καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ἱεροφυλάκιον εἰς τῶν εὐπόρων τοὺς οἴκους καλεῖται νυκτερινὴ τράπεζα· μεθ' ὃ ἡ κόρη ἀπακοιμήθη.

III

Ἐν τούτοις ὁ ἄτιμος Ζενζολῖνος, ὑπολογίσας ὅτι τὸ μαγικὸν του τέχνασμα θὰ εἶχεν ἔως τότε ἐνεργῆσει, τὸ δὲ θυμὰ του θὰ εὐρίσκειτο βυθισμένον εἰς ἀκαταμάχητον ὑπνον, ἀνήλθεν ἀθορύβως τὸν τειχῶν, ἔφθασεν εἰς τὸ παράθυρον τοῦ κοιτῶνος τῆς νεάνιδος, ἀπέσπασε μὲ τὴν βοήθειαν ἐνός ἀδάμαντος τὸν ὁποῖον ἔφερον εἰς τὸν δάκτυλόν του ὀλόκληρον μέγαν ὑλοπίνακα καὶ ἐχώθη σιγᾷ σιγᾷ εἰς τὸ ἄσυλον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον διεννοεῖτο νὰ βεβηλώσῃ. Ἄλλ' ἔκει, ἔκει τὸν περιέμενε ἡ θεοία τιμωρία! Ἐπειδὴ οἱ ἀγῶνες τοῦ ὁποίου εἶχε καταβάλει διὰ νὰ ἀναβῆ εἰς τόσον ὕψος ἐπέσπευσαν πολὺ τὴν χῶνευσίν του, μὲ τὸ πῆδημα ὅπερ ἔδει νὰ κάμῃ διὰ νὰ κατέλθῃ ἀπὸ τοῦ παραθύρου εἰς τὸ πάτωμα, ἡ ἀναπνοὴ του ἐξέφυγεν ἐκ τῶν ὀπισθεν καὶ φοβερὸς τυφεκισμὸς, ἀνώμαλος καὶ ἐσπευσμένος, ἀλλ' ὅπως

Ἡ Καρλόττα ἦτο ζωηρὸν καὶ ἀνήσυχον κοράσιον, μὲ ὀξύ τὸ πνεῦμα, μὲ τὴν καρδίαν ἐτοιμὴν ν' ἀγαπήσῃ ἀλλὰ καὶ νὰ λησμονήσῃ ἴσως. Ἦτο θελκτικώτατη ἡ καλλονὴ αὐτῆς ὅπως ἄλλοιου χαρακτῆρος παρὰ τὴν τῶν ἀδελφῶν τῆς, ἐθελεγε δι' ἀποχρώσεως φιλοταράχου προπετείας καὶ ἐσπινθηροδύλει ἐξ εὐθυμίας καὶ εὐφυίας.

Καθ' ὃν χρόνον ἡ οἰκογένεια κατῴκει τὴν ὁδὸν Βερνέλ, εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ, ἡ Καρλόττα καὶ ἡ Ἅγία εἰργάζοντο κατὰ παραγγελίαν, χωρὶς νὰ ἐξέρχωνται τοῦ οἴκου. Τὸ μικρὸν αὐτῶν ἐργοστάσιον εἶχον ἰδρύσει ἐν δωματίῳ πρὸς τὴν ὁδόν. — Ἡ Καρλόττα εἶχεν ἀνώμαλον χαρακτῆρα. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπερνεῖκα ἡ φαιδρὰ φύσις αὐτῆς. Ἐτραγουδοῦσεν, ἐγέλα, παρασύρουσα τὴν Ἅγίαν εἰς τρελλὰς πανουργίας. Ἄλλοτε ἐπιπτεν αἰφνης καταβεβλημένη ὑπὸ τὴν μονοτονίαν τοῦ βίου τῆς. Εἶχε τότε ὥρας συγνῆς θλίψεως. Μάτην ἡ δυστυχῆς Ἅγία προσεπάθει νὰ θεωρεῖται τὴν ὀδύνην τῆς διὰ τῆς γαληνίου γλυκύτητος αὐτῆς, ἡ Καρλόττα δὲν ἐφαιδρύνετο. Διήρχετο μακρὰς ὥρας σκεπτικὴ καὶ ἐπιμόνως σιωπηλὴ, βλέπουσα τὰς ὑπὸ τὸ παράθυρον τῆς κυλιόμενας ἀμάξας, καὶ ὅταν ἤρχετο κανὲν μεγαλοπρεπὲς ὄχημα μὲ τὸν σκιρτητικὸν καλπασμὸν δύο γαύρων ἱππῶν, ἐναλλάξ ἀνορθούντων καὶ καμπυλούντων τὸν τράχηλον αὐτῶν, ἡ Καρλόττα ἐκυπτε. — Τὸ βλέμμα τῆς κατέτρογε τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἀμάξης καὶ μετὰ ζηλοτυπίας ὠλισθαίνει ἐπὶ τῶν εὐτυχῶν κατοίκων τῆς μικρᾶς ἐκείνης μεταξίνης αἰθούσης

δήποτε διαβολικά θορυβώδης, ἐκρότησεν ἀφ' ἧς ὑπὸ τοὺς σιγηλοὺς θόλους τοῦ παρθενικοῦ τῆς κόρης κοιτῶνος!

— "Ε, Βέρθα, κόρη μου, μήπως σ' ἐβλάψε τὸ πεπνὸν τοῦ ἐφάγαμεν χθὲς εἰς τὸ δεῖπνον;

Οὕτως ἠρώτησε διὰ μέσου τοῦ διαφράγματος ἡ τραχεῖα φωνὴ τοῦ ἀρχοντος Βουζενσάκ, οὕτινος ὁ κοιτῶν συνείχετο μετὰ τοῦ τῆς νεάνιδος.

— "Ἐφθασα, περιστερᾶκι μου! προσέθετο ἡ ὑποτρέμουσα φωνὴ τῆς γράϊας μητρός.

Ὁ Ζενζολίνος ἐθεώρησεν ἑαυτὸν ἀπωλεσμένον πλέον διότι ἀδύνατον ἦτο νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, δι' ἧς μὲ τόσας καὶ τόσας προφυλάξεις κατῴρωσε νὰ φθάσῃ ἕως ἐκεῖ. Ὁ φόβος τοῦ ὅμως ὑπῆρξεν ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἐμπνέουσιν ἐνίοτε μεγαλοφυῆ στρατηγήματα. Φωτισθεὶς ἀπὸ ἰδέας τόσῃ φαεινῆς ὡς καὶ ἀπροσδοκῆτου, ἔδραξε τὴν ὄλως ἀδρανῆ καὶ ἀναίσθητον Βέρθαν, τὴν ἀνήγειρεν ἐκ τῆς κλίνης, τὴν ἐκάθισεν ἐν τάχει ἐπὶ τοῦ ἀγγείου, περὶ οὗ ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ λαλήσω ὑμῖν ἀνωτέρω, τὴν ἐστήριξεν εἰς τοιαύτην θέσιν ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ ἐκρῦβη εἰς τὸ μεταξὺ τῆς κλίνης καὶ τοῦ τοίχου κενόν.

— Τοιουτοτρόπως, διελογίσθη, θὰ πιστεύσουν δι' ἐξ αὐτῆς προήλθεν ὁ κρότος.

TV

— Τί ἔχεις, ἀγαπητῆ μου κόρη;

— Χριστὴ καὶ Παναγία! Ἐλικοθύμησε!

— Ἄερα! ἄερα γρήγορα! ἄνοιξε τὸ παράθυρο!

— Ὡ τὸ κατραμένο κόφιμο!... Ἄλλη φορὰ, δὲν ἔχει πλέον πεπνὸν!

— Ἄ! Δόξα τῷ Θεῷ!... Ἄνοίξει τὰ μάτια, ἀναπνεύει!

Οὕτω διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους ὁ ἀρχων Βουζενσάκ καὶ ἡ συμβία του, ἀμφότεροι φέροντες τοὺς νυκτικούς των σκούφους.

Μετ' ὀλίγον, ἡ δροσερὰ ἐσπερινὴ αὐρα, ἄφρονος εἰσπνεύσασα ἐντὸς τοῦ κοιτῶνος, ἤρκεσεν ὅπως ἐπαναφέρῃ τὴν Βέρθαν εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς. Ἐνῶ δὲ τὴν κατέκλινον ἐκ νέου, ὁ ὑπασπιστὴς Ζενζολίνος εἶχε λίαν ἐπιδειξίως τραπῆ εἰς φυγὴν, χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὸν ἴδῃ, διὰ τῆς ἀνοικτῆς ἀφειθείσης θύρας. Τὸ πρῶτον ὑπῆρξεν αὐτῷ τόσῃ μᾶλλον εὐκόλον καθόσον ὅλος ἐκεῖνος ὁ πάταγος ἐγένετο ἐν ἄκρᾳ σκοτίᾳ, ἐπειδὴ ὁ εἰσπνεύσας ἄνεμος εἶχε σβύσει τὸ φῶς. Ἐνῶ ἄφ' ἐτέρου ἀνεζωογονεῖ τὴν πάσχουσαν.

"Ὅταν, μετὰ παρέλευσιν στιγμῶν τινων, ὁ ἀρχων Βουζενσάκ ἐπανῆλθε κομίζων νέον φῶς, ἔμεινε ἀκίνητος καὶ κραυγὴ ἐκπλήξεως ἐπινόη ἐντὸς τοῦ ἐρρυτιδωμένου λάρυγγός του. Ἔτεινε τὴν χεῖρα μὲ τὸν δείκτην προτεταμένον, πρὸς τινὰ τοῦ κοιτῶνος γωνίαν· μόλις δὲ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς συμβίας του ἰστέφθησαν ἐκεῖ, ὑπὸ τῆς αὐτῆς καὶ ἐκείνῃ κατελήφθη ἐκπλήξεως.

οἵτινες ἐταλαντεύοντο μετὰ τῶν ἀνθέων καὶ τῶν κυματιζόντων πτερῶν τῶν πέλων αὐτῶν ἐν τῇ τρυφηλῇ λικνίσει τῆς ἀμάξης....

Ἡ ἀμαξα ἐπέρα. Ὁ κρότος τῶν γοργῶν τροχῶν αὐτῆς ἐσβύνετο μακράν. — Ἡ Καρλόττα εἶχεν ὄγκρους τοὺς ὀφθαλμούς.

Εἶτα ἠρῳθρία ζωηρῶς, ἐκ πείσματος ἴσως, ἐξ αἰσχους ἴσως. Εἶτα πάλιν, εἶτε ἐξ εὐλικρινοῦς ἀντιδράσεως τῆς φυσικῆς αὐτῆς εὐθυμίας, εἶτε δυνάμει τῆς τρωθείσης φιλαυτίας αὐτῆς, ἡ μορφή τῆς ἀνελάμβανε τὸ παιγνιώδες μειδιάμα τῆς. Ὡμίλει τότε καὶ ἡ φλυαρία τῆς ἐξερρήγνυτο εἰς ἀκατάπαυστον πῦρ ζωηρῶν ἀστεϊσμῶν.

Ἡ Ἁγία ἐξεπλήσσετο ἄλλ' οὐδόλως ἐμάντευε τί ὑπῆρχεν εἰς τὸ βᾶθος τῶν μελαγχολικῶν ἐκείνων κρίσεων. . .

Ἐκ τοῦ ἐτέρου μέρους τῆς ὁδοῦ κατῴκει πολιτικός τις κομψευόμενος, διπλωματικός λέων, γραμματεὺς πρεσβείας ἐν διαθεσιμότητι.

Ὁ γραμματεὺς οὗτος εἶχεν ἀμαξαν μετ' οἰκοσῆμου καὶ ἀρκοῦντως ὠραίους ἵππους. . .

Ἐσπέραν τινὰ, — τὰ τοιαῦτα συμβαίνουσιν, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρει τις πῶς — ἡ Καρλόττα καὶ ὁ λέων συνωμίλησαν ἐπὶ μίαν ὥραν εἰς τὴν ὁδόν.

Ἐγνωρίζοντο. — Ὁ λέων εἶχε θαυμάσει ὡς ἐρασιτέχνης τὸ γοητευτικὸν πρόσωπον τῆς νεάνιδος καὶ ἡ νεάνις πολλὰκις

Ἐντὸς τοῦ ἀγγείου ἀπὸ τοῦ ὁποίου εἶχον πρὸ μικροῦ εἰρεῖ τὴν Βέρθαν, ἀντὶ τῶν . . . πραγμάτων τὰ ὅποια προσεδόκουν νὰ ἴδωσι καὶ τὰ ὅποια γνωρίζετε ἐπίσης καλῶς ὡς καὶ ἐγὼ, μεγαλοπρεπῆς καὶ εὐδῶδης ἐκ ῥόδων δέσμη ἐπλήξε τὰς ὄψεις τῶν δύο γονέων! Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον εἶναι ὅτι ἡ Βέρθα, ἀπολέσασα ἕνακα τῆς δηλητηριώδους καὶ ὑπνωτικῆς ἐνεργείας τῶν ἀνθέων ἐκείνων τὴν μνήμην τῶν κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν συμβάντων, ἐξεπλάγη οὐχὶ ὀλιγώτερον τῶν γονέων τῆς καὶ ἔμεινε ἐπίσης πεπεισμένη ὅτι τὰ ῥόδα ἐκεῖνα εἶχον ἐξέλθει ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ σώματός τῆς, ὅπερ οὐδέποτε, πιστεύομεν, ἰθεωρήθη ὡς ῥόδων οὐδ' ὑπ' αὐτῶν τῶν τυλμηροτέρων θιασωτῶν τῆς φυσιογραφικῆς σχολῆς.

V

Ὁ θρύλος διεδόθη τάχιστα, διότι ὁ ἐφημέριος τοῦ πύργου ἀξιδόλογος μὲν κληρικός, μωρόπιστος δὲ ἐξ ἐπαγγέλματος, ἀπαιτήσας τὴν λεπτομερῆ τοῦ γεγονότος ἀφήγησιν, οὐδόλως ἐδίωτασε νὰ τὸ ἀποδώσῃ εἰς τὴν ἀμεσον τοῦ Ὀυρανοῦ ἐπέμβασιν, θελήσαντος οὕτω ν' ἀμείψῃ εἰς τὸν παρόντα βίον τὴν ὄντως παραδειγματικὴν εὐλάβειαν τῆς Βέρθας. Μόνον περὶ τούτου ἐγένετο λόγος μέχρι τῶν ἀπωτάτων τῆς Τουραγγίας ἐσχατιῶν καὶ αὐτῆς ἔτι τῆς Σινιῶνος, ἐνθα πίνονται οἱ ἀριστοὶ τῶν γαλλικῶν οἴνων. Πλησίον δὲ τῆς πόλεως ταύτης κατῴκει πλουσιώτατος γέρον Ἐλπατρίδης, ὁ ἀρχων Τριστάνος Οὐβινιῶν, ἀξιόλογος γεωπόνος ἐξ ἐφέσεως καλλιερῶν αὐτοπροσώπως τοὺς κήπους του καὶ ἔχων κατηρτισμένην θαυμασιαν συλλογὴν σπανίων ἀνθέων, ἅτινα ἦσαν τοῦ βίου του τὸ ἀγλαίσμα. Μόλις ἤκουσε περὶ τοῦ θαύματος ἐκεῖνου καὶ ἐμμανῆς ἐπιθυμίας τὸν κατέλαβε ν' ἀποκτήσῃ τινὰ τῶν ὑπερφυσικῶν ἐκείνων ῥόδων, ὧν εὐλαβῶς ἐσκόπει νὰ διατηρήσῃ τὸ εἶδος διὰ τῆς μεταφυτεύσεως παραφυάδων. — Οὐχὶ βεβαίως ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια ὁ ἐφημέριος εἶχε μετὰ πομπῆς ἐγκλείσει ἐντὸς τοῦ ἱεροφυλακείου, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια ἡ Βέρθα. . . παρῆγε καθ' ἐκάστην, διότι, ἐπειδὴ, ὡς πολλὰκις συμβαίνει, πολλὰ ψεύδη προστίθενται εἰς τὴν ἀλήθειαν ἧτις καὶ αὐτὴ ἐξογκοῦται ὑπὸ τῆς φαντασίας τοῦ ὄχλου, εἶχε πλέον βεβαιωθῆ ἕκατὸν λέυγας περί τὸ πύργου ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἢ ῥόδα ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ ἡγιασμένου σώματος τῆς μακαρίας θυγατρὸς τοῦ ἀρχοντος Βουζενσάκ. Ἐπειδὴ δ' ἐπίσης εἶναι πολὺ εὐκολώτερον νὰ ζητήσῃ τις τὴν χεῖρα κόρης τινὸς ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς ἢ τὰ προϊόντα τοῦ πεπτικοῦ αὐτῆς σωλήνος, ὁ ἀρχων Τριστάνος δ' Οὐβινιῶν, ὅστις καθ' ὄλον τὸν βίον του ἀπεστρέφη τοὺς ἀγίους τοῦ γάμου δεσμούς, ἀπεψάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ διανύσῃ τὸν ἀπαιτούμενον δρόμον, ὅπως μεταβῇ καὶ ἐρωτήσῃ τὸν γείτονα τοῦ ἀρχοντα Βουζενσάκ ἐὰν τὸν ἴδετο ὡς γαμβρὸν, σκεπτόμενος ὅτι τὸ μέσον τοῦτο ἦτο τὸ καλῆτερον, καὶ ἴσως τὸ μόνον, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν διαρκῆ ἰδιοκτησίαν τοῦ σεραφεικοῦ ἐκεῖνου φυτωρίου.

Ὁ ἀρχων οὗτος ἐτύχανεν, ὡς εἶπομεν, ὑπέρπλουτος· ὁ δὲ Βου-

παρητήρησε τοὺς ἵππους τοῦ λέοντος· ὁ δ' αὐτὰ ἐκ τοῦ παραθύρου.

Συνωμίλησαν ὄχι περὶ ἔρωτος.

Τὴν ἐπιούσαν, περὶ τὴν δεκάτην, πρὸ μεσημβρίας, ὁ λέων παρουσιάσθη καὶ ἐζήτησε τὸ κ. Γάσωνα δὲ Ναίην.

Διότι ἡ οἰκογένεια Μαλλιεπρὲ ἐφύλαττε τὸ ἀληθὲς αὐτῆς ὄνομα μόνον ἀπέναντι τῆς γηραιᾶς δουκίσσης, ἧτις ἐπειδὴ οὐδέποτε ἐξήρχετο καὶ οὐδένα ἐδέχετο, δὲν ἠδύνατο νὰ υποπτύσῃ τὴν ἀλλαγὴν ταύτην. Πρὸς πάντα ἄλλον, ὁ Γάσων καὶ αἱ ἀδελφαὶ του ὀνομάζοντο κύριοι καὶ δεσποινίδες δὲ Ναίην. Τοῦτο ἦτο καθῆκον ἐπιβληθὲν παρὰ τοῦ θνήσκοντος μαρκησίου. Οὐδόλως ἠθέλησεν ὅπως τὸ ὄνομα Μαλλιεπρὲ χάσῃ τὸ γόητρον αὐτοῦ ἐν ταῖς ὀλισθηραῖς περιπετείαις πάλιν πρὸς τὴν ἐνδειαν.

Ὁ Γιάννης εἰσήγαγε τὸν λέοντα ὅστις ἐχαιρέτησε τὸν Γάσωνα ὡς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, εἶπε τὸ ὄνομά του καὶ τοὺς τίτλους αὐτοῦ καὶ προσέθηκε :

— Ἀγαπητῆ μου κύριε, δὲν θέλω νὰ σᾶς ἐνοχλήσω ἐπὶ πολὺ. . . ἡ ὑπόθεσις δι' ἣν ἐρχομαι εἶναι ἀπλουστάτη. . . Ἐρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος ἀδελφῆς σας. . . τῆς μελαχροίνης. . . Τὸ ὄνομά τῆς μὲ διαφεύγει. . .

— Τῆς Καρλόττας; ἐπιθύρυσεν ὁ Γάσων κατὰ πλῆκτος ἐκ τῆς τοιαύτης ἐξ ἐφόδου αἰτίσεως.

— Ἀκριβῶς. . . Εἶμαι εἰς θέσιν ἀρκετὰ ὠραῖαν. . . ἔχω περυσίαν. . . ὄνομα. . .

ζενσαλ, πολιτορνούμενος ὑπὸ πολλῶν καὶ ὀχληρῶν χρεῶν, μετ' ἀπειριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ ἀπεδέξατο τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην συγγένειαν, καὶ μετ' οὐ πολὺ τὰ πάντα διηυθετήθησαν καταλλήλως ὑπὸ τοῦ Ἐφημερίου.

Ὅκτὼ ἡμέρας μετὰ τοὺς γάμους, ὁ ἄρχων Τριστάνος Οὐδινιῶλ ἐφάνη εἰς ἄκρον ἀνυπόμονος καὶ περιφρονῆς. Ὡς ἄνθρωπος καλῶς ἀνατετραμμένος, οὐδένα μὲν ἐποίησε λόγον πρὸς τὴν γυναῖκά του περὶ τοῦ προσφιλοῦς αὐτῷ ἀντικειμένου, διότι δὲν ἦτο βεβαίως ἀρμόζουσα συνδιάλεξις πρὸς νεόνυμφον τὸ νὰ τὴν ἐρωτήσῃ περὶ τῆς φύσεως τῶν ἀφοδευμάτων τῆς, κατέφυγεν ὁμοῦ εἰς τέχνασμα τι. Διέταξε μεγάλῃν ἐξίππον κυνηγεσίαν, διαλογιζόμενος μετὰ πολλῆς ὄντως νοημοσύνης, ὅτι ἡ σύζυγός του ἀδύνατον ἦτο νὰ μείνῃ ἐφ' ὀλόκληρον ἡμέραν ἐξίππος χωρὶς νὰ εὐρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην ν' ἀπομονωθῇ ἐπ' ὀλίγον εἰς ἀπόκεντρόν τι μέρος τοῦ δάσους, ὅπου θὰ μετέβαινε οὗτος πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ εὐώδους ἀποκρύφου.

Ἡ κυνηγεσία ὑπῆρξεν ἀληθῶς θαυμασία, ὅ,τι δ' ἐκεῖνος προεῖδε, συνεῖθε. Ἡ Βέρθα, ὀδηγήσασα τὴν φορβάδα τῆς ἐντὸς σκοτεινῆς καὶ μετανθρώπου ἀτραποῦ, ἀφίππευσε καὶ ἐξηφανίσθη ὅπισθεν συστάδος σπάρτων, τῶν ὁποίων τὰ χρυσαῖ ἄνθη ἐξηπλοῦντο ὡς τι πυροτέχνημα.

Ὁ ἄρχων Τριστάνος ἐπέδλεπε μακρόθεν μὲ καρδίαν πάλλουσαν καὶ προσπαθῶν νὰ μείνῃ ἀπαρτήρητος, τὸ οὖς ἐρωτικῶς ἔχων τεταμένον πρὸς τοὺς πυροτεχνικούς ἐκείνους κρότους, ὅτινες προηγουμένως τῆς φωτοδόλου ἀνοδοῦσῃς κατὰ τὰ ἐπίσημα πυροτεχνικὰ θεάματα. Ἐμειδίασε δὲ σκεπτόμενος πόσον καλῶς ἡ Κυβέρνησις γνωρίζει νὰ διεξάγῃ τὰ πράγματα εἰς τὰ τοιαῦτα θεάματα!

Ἀφοῦ λοιπὸν ἡ Βέρθα ἐπανῆλθε πλησίον τῆς φορβάδος τῆς, Ἰλαφρὰ ὡς ἀερόστατον διασκορπίσαν τὸ ἔρμα του εἰς τὸ ἀχανές, ὁ ἄρχων Τριστάνος ὤρμησεν, ἐπήδησε μὲ τὰς χεῖρας τεταμένας πρὸς τι πρᾶγμα, ὅπερ κάθε ἄλλο ἦτο ἢ ἀνοδοῦσῃ ἔκ ρόδων, ὅπως καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ ἀναπεπομένη εὐωδία ἤθελε τὸν πείσει, ἂν δὲν ἦτο τόσον ἀνυπόμονος καὶ ὀρηκτικός!

Κραυγὴ λύσσης ἐξέφυγε τοῦ λάρυγγός του καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν Πύργον κατεχόμενος ὑπ' ἀκατανοήτου ὄργης, κραυγάζων ὅτι ἤθελε κατακόψει εἰς τέσσαρα τὸν γείτονα τοῦ ἄρχοντα Βουζενσαλ, ὅστις τοσοῦτον ἀναίδως εἶχεν ἐμπαίξει τὸν κόσμον καὶ μάλιστα αὐτόν! Ἐὐτυχῶς δι' ἐκεῖνον, ὁ ἄρχων δ' Οὐδινιῶλ σιγήνησε καθ' ὅδον τὸν Ἐφημέριον πρὸς ὃν ἀφηγήθη τὸ γεγονός μετὰ πολλῶν ἀνακραυγῶν καὶ βλασφημιῶν, αἰτινες ἀληθῶς ἔσκανδάλισαν τὸν ἄμοιρον κληρικόν.

— Ἄλλ' εἰπέτε μου, παρακαλῶ, ἠρώτησεν οὗτος ὅταν τὸν εἶδε κᾶπως ἐψηυχάσαντα, ἡ σύζυγός σας ἦτον ἀκόμη εἰς ἡν κατὰστασιν τὴν παρελάβατε ἐκ τοῦ οἴκου τοῦ πατρός τῆς;

— Ὅχι, δά! ἀπήνησεν ὁ ἄρχων Οὐδινιῶλ, ἀνορθούμενος ὡς ἂν οἱ λόγοι ἐκεῖνοι προσέβαλον τὴν συζυγικὴν του ἰκανότητα.

— Τότε λοιπὸν, ἄρχον μου, διατί παραποιεῖσθε; τὸ θαυμάσιον δῶρον τῶν σπλάγγων τῆς συνεδέετο ἀναμφιδόλως μετὰ τῆς ἐκτάκτου ἀγιότητος τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος τῆς κόρης. Ἐκλειψήσῃς τῆς αἰτίας, σὺ νὴ ξέλιπε καὶ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἄλλως τε ἦτο ἀναγκαῖον ὅπως ὁ Θεὸς ἐνθαρρύνῃ τὴν παρθενίαν εἰς τὰς νέας διὰ τινος χαρίσματος τὸ ὅποιον δὲν δύναται νὰ ἐπιζήσῃ αὐτῆς.

Ὁ ἀκαταμάχητος οὗτος συλλογισμὸς ἐπροξένησε τοσοῦτον πείσμα καὶ δυσαρέσκειαν εἰς τὸν ἄρχοντα Οὐδινιῶλ, ὥστε αὐθωρεῖ ἐξέπνευσεν ἐκ συμφορῆσεως τοῦ ἰγκεφάλου, ἀφίνων οὕτω εἰς τὴν Βέρθαν τὰς ὄψεις ἐκ τῆς ἐπαρχίας ἰδιοκτησίας.

Καὶ νῦν, σύγγνωτε τὴν περὶ τὸ λέγειν ἐλευθεριότητα τῶν χρονολογῶν τῆς ἐποχῆς τοῦ Δοδοῦκου τοῦ ΙΑ'. Τὸ κατ' ἐμέ, θὰ ἐντρεπὸν ἂν ἤμην τόσῳ κακῶς ἀνατετραμμένος ὅσον ἐκεῖνοι!

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀρμάνδου Σουλδέστρου)

ὑπὸ Οὐτιδος Οὐτιδίδου.

ΟΙ ΕΠΙΚΡΙΤΑΙ ΜΟΥ

Ἀξιότιμε κύριε Συντάκτα τοῦ Ραμπαγᾶ.

Ἀφ' οὗ ἠκούσατε τῶν κατηγορῶν μου, ἀκούσατε καὶ ἐμοῦ τοῦ κατηγορουμένου, θ' ἀπαντήσω ὡς οἶόν τε λακωνικῶς καὶ πρὸς πάντας, ἂν καὶ κατ' ἀρχὴν νομίζω ὅτι δὲν ὑποχρεοῦμαι νὰ ἀπαντῶ πρὸς ἀνθρώπους ὅτινες φοβούμενοι νὰ υἱοθετήσωσι διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῶν τὰ γραφόμενά των, ἀπαράλλακτα, ὅπως ἢ ἐκ κλεψιγαμίας τίκτουσα, τὸ νόθον, κρύπτονται ὑπὸ ψευδώνυμα, καὶ ἐκεῖθεν ὡς ἀπὸ ἀσφαλούς βάλλουσι μυσίας ἐρεσχελίας.

Ἄρκετὰ προέταξα· ἀρχίζω ν' ἀπαντῶ κατὰ σειρὰν εἰς τοὺς ἐπικριτὰς μου ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ κ. Ρ...ΡΟΤΟΥ.

I

Λαμβάνω ὄχι τὴν καλωσύνην ἀλλὰ τὴν... αὐταπάρνησιν ν' ἀπαντήσω πρὸς τὸν ἐν λόγῳ κύριον διὰ νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ φέρῃ εἰς φῶς τὰς καλλονὰς τοῦ ἔργου μου, ὅπερ ὁμοιάζει τὸ πολὺ πολὺ κατὰ τὸ λέγειν του πρὸς... πατριωτικὸν λόγον βουλευτοῦ... ἀντιπολιτευομένου!!!

Ἀφίνων τὴν ἐκτίμησιν τὴν κρίσεώς του εἰς τὸ κοινὸν τὸν παρακαλῶ θερμῶς, χάριν τῆς ἀξιοπιστίας τῶν λεγομένων του, νὰ ἀποδείξῃ διὰ παντός μέσου εὐπίστου τὴν ἀγορὰν τῶν πενήκοντα φύλλων, πρὸς δὲ νὰ μοι δηλώσῃ τὸ ἀληθές ὄνομά του, διότι νομίζω ὅτι ὑπὸ τὴν στολὴν τοῦ... ΠιεΡοτοῦ, κρύπτεται μία ἐξοχότης ἣν εἶχον τὴν αὐταπάρνησιν νὰ ἐπικρίνω δημοσίᾳ διὰ τὰ γελοῖα φιλολογικὰ ἔργα τῆς.

III

Ὁ κ. Ἰωάννης Παπαστρατηγάκης προβαίνων εἰς ἀνάλυσιν τοῦ ποιηματίου μου, μᾶς δίδει νὰ ἐνοήσωμεν ὅτι... δὲν ἠνώησε τίποτε, οὔτε ἰδέαν ἔχει περὶ λυρικῆς ποιήσεως, διότι ἂν τὸ πρᾶγμα δὲν εἶχε οὕτω, θὰ ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ ὅτι ἡ λέξις Τρελλὴ ἐν τῷ πρώτῳ δευτέρῳ καὶ τετάρτῳ στίχῳ μόνον παρὰ... τρελλοῦ ἠδύνατο νὰ ἐξηγηθῇ κυριολεκτικῶς ὅπως δέον νὰ ἐξηγηθῇ ἐν τῷ τελευταίῳ στίχῳ ἣν δὲν ὑπεσθμείωσα, ὅπως ἐπιστήσω τὴν προσοχὴν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «Ραμπαγᾶ» τὸ μὲν διότι δὲν ἤθελον ν' ἀδικήσω τὴν ἀντιλήψιν των, τὸ δὲ διότι δὲν ἠλπιζον ὅτι θὰ εἶχον ἐπικριτὰς οἷος ὁ κ... Παπαστρατηγάκης.

Ταῦτα ὡς πρὸς τὰς ἐπὶ τοῦ ποιηματίου μου ἐπικρίσεις του. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς περὶ τῶν μελλόντων ἔργων μου προφητείας του, ἂν καὶ δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρῃσιν νὰ τὸν παραδεχθῶ ὡς προφήτην ἐν τῷ 19ῳ αἰῶνι, ἀφ' οὗ τὸ θέλει, ἐν τούτοις δύναμαι νὰ τὸν βεβαιώσω ὅτι καὶ τὰ μέλλοντα ἔργα μου, ἐλπίζω νὰ τύχῃσι τοιαύτης ὑποδοχῆς οἴας καὶ τὰ μέχρι τοῦδε δημοσιευθέντα ἐν τοῖς ἀρίστοις περιοδικοῖς συγγράμμασι καὶ περὶ τινῶν τῶν ὁποίων καὶ αὐτὸς «Ραμπαγᾶς» (ἔτος 1886 ἀριθ...) ἀφῆρσε τρεῖς δλοκλήρους στήλας ἐπιφέρων «ἐκ τοῦ ὄνυχος ἐνοοῦμεν τὸν λέοντα».

Μὲ ἠνάγκασας νὰ περιαιτολογήσω, ἀξιότιμε κ. Παπαστρατηγάκη, ἐν ᾧ ἠδυνάμην νὰ σοὶ εἶπω «δεῖξον ἡμῖν τὰ θαυμαστά ἔργα σου» ἵνα γνωρίσω τὴν φιλολογικὴν ἀξίαν σου καὶ πεισθῶ ὅτι δύνασαι ἄνευ προφητικῶν ἀξιώσεων νὰ προμαντεύσῃς περὶ τῆς τύχης τῶν μελλόντων ἔργων μου.

Καὶ ὁ πρὸς τὸν ἐν λόγῳ Κύριον ἐπίλογός μου.

Ἀπὸ κάθε ἄλλον ἐπερίμενα ἐπικρίσιν οὐδέποτε ὁμῶς ἀπὸ τὸν Παμφάγον ποιητὴν τοῦ ἀθανάτου στίχου:

«Καὶ σὲ κλειδῶνα μεσ' σ' αὐτὴν τρελλὴ γειτόνισσά μου».

IV

Πρὸς τὸν ἐφευρέτην τοῦ τρελλομέτρου κ. Ἀθ. Κινιάν.

Ἄν μετὰ τῶν 86 κριτῶν μου δὲν ἠδυνήθην νὰ τρελλάνω καὶ σὲ, τοῦτο σημαίνει ὅτι σὺ εἶχες πρὸ πολλοῦ αὐτὴν τὴν ἰδιότητα!

V

Λόγιε Πυροσδέστα.

Λάβετε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς γνωστοποιήσητε τὸ ἀληθές ὄνομά σας, ὡς καὶ τὸ τῆς κυρίας τὴν ὁποίαν ὑπαινίττεσθε, διὰ νὰ ἀπαντήσω εἰς πράγματα θετικὰ καὶ ὀρισμένα.

VI

Τῷ ἀξιότιμῳ κυρίῳ Πάξ, οὗτινος τὸ ὄνομα ἀγνωῶ διατι δὲν ἐδημοσίευσεν ὁ φίλος «Ραμπαγᾶς» μὲ λατινικούς χαρακτῆρας διὰ νὰ ἠδυνάμην νὰ συμπληρώσω ὡς ἐξῆς τὴν φράσιν «τῷ ἀξιότιμῳ κυρίῳ Ρασι», καὶ διὰ τοὺς μὴ γνωρίζοντας τὴν λατινικὴν, Πάση.

Ἐχετε σεῖς τὴν περὶ καθολικῆς ψηφοφορίας ἰδέαν σας.

ἔχω καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικήν μου περὶ τῶν αἰτίων τὰ ὅποια σὰς ἠνάγκασαν νὰ καταφέρεσθε τόσο κατ' αὐτῆς ὥστε εἶμεθα πλέον . . . patsi.

VII

Στὸν Ἄσο Σπαθάτο !

Ἔσπασα τὸ κεφάλι μου νὰ νοιώσω
γιατὶ νὰ λὲς τὸ ποίημά μου. . . σαχλαμάρες
μὰ τέλος τὸ κατάλαβα ὡς τόσο,
Μὰς ἔγραψες ὄλαις αὐταῖς τῆς ἄρας μάρες
γιὰ νὰ εὐρῆς κατάληξιν εἰς τὸ . . . δεκάρες

Μὰ δὲν ἐκαταλάβαινα ὡς τόσο
γιατὶ νὰ βρίζης τῆς δεκάρας μου ἀχρειαίς
ἀλλὰ κατώρθωσα καὶ τοῦτο νὰ τὸ νοιώσω.
Εἶπες : «μὲς' στῆς πολλαῖς μου σάχλαις κι' ἀροστιαῖς
«ὡς πῶ καὶ τῆς φτωχῆς δεκάρας του . . . ἀχρειαίς.»

VIII

Στὸν σκεπτικὸν Φ. Π. Μ.

Οἱ Ταμπakoπουλαῖοι !

Πεντακοσίους, φίλε μου εὐρίσκεις στὴ Βυτίνα
Στὴν Τρίπολι μπορεῖς νὰ βρῆς σὲ κάθε σπητὶ κι' ἕνα
Πέντ' ἔξ' ἐπὶ τὸ Ναύπλιον κι' ἐξήντα στὴν Ἀθήνα

Αἱ ! ἂν λοιπὸν οἱ τέσσαρες ἐψήφισαν ἐμένα
Ἄπο αὐτὸ πιστεύετε
πῶς κἀτι μαγειρεύεται :

IX

Στὸν Nelousco

(πῶς ἐπῆρα τὴ Θεοδώρα)

Je vous souhaite mon cher ami
νὰ σ' ἀξιῶσ' ἡ μοῖρα
νὰ πάρης μία καὶ ἐσὺ
ὅπως ἐγὼ τὴν πῆρα.

X

Πρὸς τὸν Toreador

Σὲ ἀποκαλῶ ἀραιδέστατον ψύσστην, ἐὰν δὲν ἀποστείλῃς
πρὸς τὴν σύνταξιν τοῦ «Ραμπαγᾶ» τὴν δῆθεν εἰς χειράς σου
σατανικῆ ἐνεργεία περιπεσοῦσαν ἐπιστολήν μου, μετὰ τοῦ
ἀληθοῦς ὀνόματός σου . . . διὰ τὰ περαιτέρω.

XI

Ὁ ἐπίλογός μου μετὰ τὸ πέρας ὄλων τῶν ἐπικρίσεων.
Ἀθήνησι τῆ 21 Ἀπριλίου 1889.

Νίκος Α. Κοτσελόπουλος

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁ πρῶν βουλευτὴς Ἄνδρου καὶ νῦν γραμματεὺς τῆς
δημαρχίας Ἀθηνῶν, ὁ ἀποδείξας τοῖς ἄρχουσι καὶ πλου-
σίοις τί δύναται τις νὰ κατορθώσῃ ὑπηρετῶν ἐντίμως, εἰλι-
κρινῶς καὶ ἀφιλοκερδέστατα τὸν λαόν, ὁ γλυκύτατος τὴν
ᾧψιν καὶ τὴν συμπεριφορὰν, ὁ γενόμενος πολλακίς θύμα τοῦ
καθήκοντος, ὁ ἐν τῇ δικαστικῇ ὑπηρεσίᾳ τῶν γραφείων κα-
ταλιπῶν κενὸν δυσαναπλήρωτον, κατεμνήθη ὑπὸ τινος γρά-
φῆς τῆς εἰσαγγελίας τῶν πλημμελειοδικῶν ἐπὶ ἐξυβρίσει
καὶ δικασθεὶς ἐπὶ τούτῳ καταδικάσθη εἰς 14 ἡμερῶν φυλά-
κισιν. Ἄς ἀπέδειξεν ἡ διαδικασία ὅτι ὁ Ἀργυρόπουλος δὲν
ἐξυβρίσει τὸν ἐν λόγῳ γραφέα τῆς εἰσαγγελίας, ἀλλ' ἐξυβρίσθη
παρ' αὐτοῦ ἄς εἶχε ὑπὲρ τοῦ δικαίου αὐτοῦ ὁ κ. Ἀργυρό-
πουλος τὰς μαρτυρίας τοῦ κ. εἰσαγγελέως, τοῦ δικαστοῦ Δημο-
σθένους Παπαμιχαλοπούλου, τοῦ δικηγόρου κ. Μιχ. Κωτσά-
κου, τοῦ διευθυντοῦ τοῦ καπνεργοστασίου κ. Ἀριστείδου
Χαλκιοπούλου καὶ τῶσαν ἄλλων ἐντιμοτάτων κυρίων, ὧν

ἡ κατάθεσις ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἔπρεπε νὰ τεθῆ ὑπὸ ἀμ-
φισβήτησιν καὶ νὰ συγκριθῆ μάλιστα πρὸς τὰς τῶν γρα-
φῶν τῆς εἰσαγγελίας. Ἄς κατέδειξε τὸ δίκαιον τοῦ
κ. Ἀργυροπούλου ἡ ὑπεράσπισις ἀποτελουμένη ἐκ τῶν
παρ' ἡμῖν ἐξοχωτέρων δικηγόρων, Κωνσταντοπούλου, Πα-
παλεξανδρῆ καὶ Μομφερράτου. Πάντα ταῦτα πομφόλυγες
ἦσαν καὶ διερράγησαν διὰ τῆς ἀγορεύσεως τοῦ κ. ἀντισταγγε-
λέως Τρικούπη ἐμπνεύσαντος τὴν πεποίθησιν περὶ τῆς ἐνο-
χῆς τοῦ κατηγορουμένου τῆ πλειοψηφίᾳ τοῦ δικαστηρίου. Ἡ
διαδικασία ἦτο περιττὴ καὶ ἡ ὑπεράσπισις ἔτι μᾶλλον. Ὁ
πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου κ. Μάνεσης μετὰ τῶν δύο ἄλλων
δικαστῶν εἶχε τόσῃν περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου πε-
ποίθησιν ἐκ τῶν προτέρων, ὥστε οὐδὲ ν' ἀκούσῃ ἤθελε τὴν
ὑπεράσπισιν. Σεβαστὴ τέλος πάντων ἡ καταδικάσασα τὸν κ.
Ἀργυρόπουλον ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου ἀνεξαρτήτως τῆς
αἰτίας, ἥτις τὴν ὑπὸ ἡγήσει ἀλλ' ἡ κάθειρξις αὐτοῦ ἐν οἰ-
κτροτάτῳ δωματίῳ, ἐν ᾧ κυλῖονται οἱ εἰς δεσμὰ καὶ εἰρκτὴν
καταδικασμένοι καὶ ὁ ἀποκλεισμός αὐτοῦ μέχρι τοῦ σημείου
τοῦ νὰ μὴ ἐπιτρέπηται νὰ βλέπωσιν αὐτὸν καὶ ἐκ τῶν κιγ-
κλίδων ἀκόμη οἱ φίλοι του καὶ τῷ δίδωσι φαγητὸν, δὲν πι-
στεύομεν νὰ εἶναι πράξεις σεβασταί. Εἶναι σημεῖα μελανά·
εἶνε σύννεφα ἐν τῷ οὐρανῷ βεβαρυμένα, ἄπερ ταχέως θὰ βρον-
τήσουν, θ' ἀστράψουν καὶ θὰ χύσουν βροχὴν χρωματισμένην
ἐὰν ὑποστοῦν ὀλίγην ἀκόμη πίεσιν καὶ σύγκρουσιν, ἡ ὅποια
τοῖς χρειάζεται.

ΚΑΚΟΗΘΕΙΑ ΚΛΗΤΗΡΩΝ

Κακοθεστάτα ἐκτελοῦσιν τινες τῶν κλητῆρων τὴν κατ' ἀ-
νωτέρων διαταγὴν δηλητηρίασιν τῶν κυνῶν τῆς πόλεως διὰ
τῆς δολοφόνου φόλας. Δὲν καταδέχονται νὰ δηλητηριάσουν
κοπρόσκυλα τοῦ δρόμου, ἀλλ' ἐκλέγουσι τὰ θύματά των μετα-
ξὺ τῶν καλλιτέρων θηρευτικῶν κυνῶν. Μόλις γελασθῇ τις τού-
των καὶ ξεμουτίσῃ που εἰς τὴν ὁδὸν ὁ φολοφόρος κλητῆρ τοῦ
ρίπτει τὸν θάνατον ὑπὸ τὸ ρύγχος του, καὶ τὸν φονεύει ἐν ἄκα-
ρει.

— Δὲν ἐννοῶ, σοῦ λέγει νὰ χάσω τὴ φόλα μου σὲ κανένα
κοπρίτη.

Ἄς ἂν ἦταν ἡ φόλα του παρτεσπᾶρι !

Διὰ τοῦτο εἰς πᾶσαν συνοικίαν βλέπεις κοπάδια κυνῶν
ἀδеспότων ἐλευθέρως περιπλανώμενα καὶ ὠρούμενα τὴν νύκτα
μὲ τὴν συνήθη θρασύτητά των, ὡς ἂν ἐσχημάτισαν πλέον καὶ
αὐτὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ φόλα εἶναι προωρισμένη διὰ μόνους
τοὺς σπιτωμένους ἑμοφύλους των.

Οἱ κυνηγοὶ πνέουν μένεα ἐναντίον τῶν τοιούτων δολοφό-
νων, ἐμάθομεν δὲ ὅτι δύο τῶν περιφημοτέρων θηρευτικῶν κυ-
νῶν, ὁ εἰς ἀνήκων εἰς καλὸν καὶ εὐυπόληπτον οἰκοκύρην Ἰτα-
λὸν κατοικοῦντα ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Μεταξουργείου καὶ ὁ ἕτε-
ρος εἰς τὸν φίλον κ. Ἰωάννην Καρκατσάνην ἀντάξιον τοῦ πα-
τρὸς αὐτοῦ κυνηγόν, ἔπεσαν θύματα τῆς φόλας καὶ οἱ κύριοι
αὐτῶν εἶναι ἀπαρηγόρητοι δικαίως, διότι ἕνας καλὸς σκύλος
εἶναι πλέον δυσεύρετος ἀπὸ καλὸν φίλον καὶ ὡς λέγει, εἰς τὰ
Κυνηγετικά του ὁ κ. Οἰκονομίδης, ὅταν ἐπιτύχῃς τοιοῦτον
θησαυρὸν ἀφείλεις νὰ τὸν ἔχῃς ἴσάν τὰ μάτια σου, διότι, ἂν
τὸν χάσῃς, δὲν θὰ τὸν εὐρῆς καὶ δευτέραν φορὰν ἐπὶ ζωῆς σου.

Μόνον κυνηγὸς δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἐπὶ τοιαύτῃ ἀπω-
λείᾳ ὀδύνην τῶν δύο θυμάτων τοςαύτης κακοθεσίας.

Ἄς ἐλπίσωμεν ὅτι ὁ κ. Σταίικος θὰ δώσῃ τὰς δεούσας
διαταγὰς, ὅπως οἱ φολοφόλοι κλητῆρες του διακρίνοντες τοὺς
χρησίμους θηρευτικούς κύνας ἀπὸ τῶν ἀχρηστών καὶ ὄγληρῶν
πλανοδίων δηλητηριάζωσι τούτους, εἰδοποιοῦντες τοὺς κυρίους
ἐκείνων νὰ τοὺς περιορίζωσι.

Πιστεύομεν ὅτι εἰς αὐτὸ πλέον θὰ συμφωνῇ καὶ ὁ ἀμειλι-
κτος κυνοδιώκτης Καμπούρογλου, ὁ τῆς Νορᾶς.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

Ὁ Ἀττίλας τῶν δένδρων. — Πόνον ἀληθῶς αἰσθάνεται τις βλέπων πῶς διαπράττεται ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν (ἂν δύναται μύψιν ἢ ἐποπτεύσει) τοῦ παρὰ τῆς δημαρχίας ἐπιτετραμμένου ὑπαλλήλου τὸ κλάδευμα τῶν δένδρων εἰς τὸν παρὰ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος κήπον, εἰς τῆς πιπεριαῖς τῆς Ἀμαλίας καὶ ἀλλαγῶ. Οἱ θαλερώτεροι κλάδοι προνίζονται ἀμειλίχτως καὶ πολλὰ δένδρα μεταβάλλονται εἰς ἀπλὰ κούτσουρα.

Τυχαιῶς διερχόμενοι ἐκ τοῦ πεδίου τῆς καταστροφῆς αὐτῆς εἶδομεν καὶ ἠκούσαμεν τὸν περι οὗ ὁ λόγος ὑλοτόμον λέγοντα εἰς ἐργάτην ἀναβίβασμένον ἐπὶ δένδρου :

— Ἐκεῖ ἔστο λαιμὸς κόφ' το.

— Καὶ ποῦ ἔναι ὁ λαιμὸς ; τὸν ἐρωτᾷ ὁ ἐργάτης.

— Νὰ ἐκεῖ ἐκεῖ, καὶ λέγων τοῦτο ἐδείκνυε τῷ ἐργάτῃ διὰ τοῦ δακτύλου, ἀλλ' ἔνεκα τῆς μυωπίας του ἐδείκνυε τόσον χαμηλὰ, ὥστε ἐκόπησαν κλάδοι οἱ ὅποιοι ἦσαν ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ δένδρου.

Καὶ ὅτε ἐνόησε τὸ λάθος του ἦτο πλέον ἀργά.

Τῆς ἐξω τοῦ Ξενοδοχείου καὶ τῆς οἰκίας Παπούδωφ πιπεριαῖς τῆς ἀφάνισε.

Καὶ λέγουν ὅτι τὸν Ἀττίλαν αὐτὸν τῶν δένδρων καταδικασθέντα ποτὲ δι' ἀξιοποίητον πρᾶξιν διατηρεῖ παρανόμως εἰς τὴν θέσιν του ὁ κ. Φιλῆμων.

* Ἄν δὲν παύσουν τοιαῦτα ρουσφέτια δημαρχικὰ δὲν θὰ γίνεταί καμμία δημοτικὴ δουλειὰ σωστή.

Ἐν σκάνδαλον. — Δύο ἀξιοματικοὶ τοῦ πυροβολικοῦ ἐτέθησαν εἰς ἀργίαν, διότι, ὡς λέγεται, ἐδάρησαν μεταξὺ των. Τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς διαφόρους διαδόσεις, ὅτι δῆθεν εἰς τῶν ἀξιοματικῶν τούτων ἔγραψεν ἐπιστολὴν εἰς τὸν διάδοχον, ζητῶν τὴν προστασίαν του ὅπως μὴ τιμωρηθῆ, καὶ ὅτι ὁ διάδοχος τοῦ ἀπήντησεν ὅτι τὸν ἔχει ὑπὸ τὴν προστασίαν του καὶ νὰ μὴ φοβῆται κανένα. Ὁ Βασιλεὺς, ὡς λέγουν, μαθὼν τὸ διάβημα τοῦτο τοῦ διαδόχου τοῦ ἔκαμε πικρὰς παρατηρήσεις. Τὰς διαδόσεις ταύτας ἡμεῖς δὲν τὰς πιστεύομεν, καθόσον οἱ ἀυλικαὶ ἐφημερίδες δὲν ἔγραψαν τίποτε, καὶ παρακαλοῦνται νὰ μᾶς φωτίσωσι ἐὰν ἔχονται ἀληθείας τὰ διαδιδόμενα. Ἐν τούτοις καθὼς λέγει μία γαλλικὴ παροιμία, *il n' y a pas de fumée sans feu.*

Λαμπρά ὑποδοχή. — Αὐτὸ τὸ λαμπρὰ ὑποδοχὴ τὸ τηλεγραφηθὲν ἐν ὑστερογράφῳ ἐκ Σύρου πῶς σὰς φαίνεται ; Δὲν νομίζετε ὅτι τηλεγραφεῖ ἀπεσταλμένος τις πρὸς τὸν προϊστάμενόν του ;

Πῶς μᾶς κατάλαβαν ὅτι μᾶς ἀρέσουν αἱ ψευτοεπιδείξεις καὶ μᾶς γελοῦν μὲ αὐτάς, σὰν τὰ μικρὰ παιδιὰ ἢ μᾶλλον σὰν *μωράλα μωρά!*

Ὁ διάδοχος εἰς Γερμανίαν. — Δὲν σὰς τὸ προεῖπομεν ; Ὁ διάδοχος καθ' ἣν ἐποχὴν θὰ ἐκτελεσθῶσι τὰ μεγάλα γυμνάσια εἰς ἃ θὰ λάβῃ μέρος καὶ τὸ Σύνταγμα του ἀναχωρεῖ εἰς Γερμανίαν. Τὸ ἀπομακρύνουν ἐντεῦθεν τὸ παιδί ἐπίτηδες ὅπως μὴ παραστῆ εἰς τὰ γυμνάσια καὶ μὴ συμμεθέξῃ τοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ βίου ὅστις ἰδύνατο νὰ συνδέσῃ αὐτὸν τοσοῦτον μετὰ τῶν Ἀξιοματικῶν καὶ τῶν ὀπλιτῶν τοῦ στρατοῦ μας, ἐπ' ὠφελείᾳ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν· κακίστα μέτρα ἐπιβαλλόμενα ὑπὸ κακῶν ὁδηγῶν.

Αἱ φυλακαί. — Προχθὲς οἱ κατάδικοι τῶν ἐνταῦθα φυλακῶν ἅπαντες ἀυθορμήτως παρέδωσαν τῇ φρουρᾷ διάφορα φρονικά ἐργαλεῖα. Ἐκ τῆς πτέρυγος τῶν ὑποδικῶν οὐδὲν τοιοῦ-

τον παρεδόθη διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἐν αὐτῇ οὐδὲν τοιοῦτον ὑπῆρχε.

Τὴν καλὴν των αὐτῆν θέλησιν φρονοῦμεν ὅτι δέον ν' ἀνταμείψῃ τὸ ὑπουργεῖον τῶρα παῦσον τὸ ἀδίκως ἐπιβληθὲν μέτρον τῆς παρεμποδίσεως τῆς εἰσόδου τῶν ἐπισκεπτῶν.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΦΑΛΗΡΟΝ.

Ἐφέτος πλέον τὸ νέον Φάληρον θὰ ἦναι ἡ μόνη διασκεδάσις, ἢ προσιτὴ εἰς ὅλα τὰ βαλάντια, διότι καὶ θέατρον Γαλλικὸν θὰ ὑπάρχῃ καὶ Ξενοδοχεῖα μὲ εὐθυνας τιμὰς τῶν φαγητῶν, καὶ ἀκόμη Ζυθοπωλεῖον, ὅπου θὰ πωλῆται ἕκαστον ποτήριον ζύθου πρὸς 25 λεπτά. Ἐν γένει δὲ οἱ μεταβαίνοντες εἰς Φάληρον θὰ εὐρίσκωσι τέρψιν καὶ ἀνακούφισιν.

* Ὅλα δὲ αὐτὰ ὀφείλονται εἰς τὸν ρέκτην νέον ἐνοικιαστὴν τοῦ Φαλήρου κ. Ἐμμ. Χαραμῆν, ὅστις δὲν παύει ἐργαζόμενος μὲ πᾶσαν θυσίαν ἵνα καταστήσῃ τὸ νέον Φάληρον προσιτὸν τοῖς πᾶσιν.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΒΡΕΤΑΝΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ

Τὸ δέκατον τρίτον **Παράρτημα** τοῦ **Βρετανικοῦ Ἀστέρος** ἐκ 16 σελίδων θέλει πωληθῆ πρὸς 10 μόνον λεπτά εἰς τὰς ὁδοῦ, αὐριον Παρασκευὴν μ. μ. Τὰ περιεχόμενα αὐτοῦ εἶναι. — Ὁ **συμβιβασμὸς**. — **Νόμοι καὶ δεκασταί**. — Ἡ **ἰσοδότης**. — **Μία ἀποστολή**. — **Γεώργιος Ἀφεντούλης**. — Ἡ **Μεγάλῃ Αἰκατερίνῃ τῆς Ρωσσίας ὡς γυνὴ καὶ ὡς Αὐτοκράτειρα σχετικῶς μὲ τὸ ἀνατολικὸν ζήτημα**. — **Πῶς ἐσχίσθη τὸ Γαλλικὸν δρᾶμα**. **Ἀριστείδης Δαμαλᾶς καὶ Σάρα Βερνάρ**. — **Ἰρλανδία καὶ οἱ τίτλοι τῆς Ἀγγλίας**. — **Ποικίλοι καὶ ὠφέλιμοι γνώσεις**. — Ὁ στόλος τῆς Ἀγγλίας καὶ αἱ δαπάναι τῆς ναυπηγήσεώς του. — Ἐτήσιος μισθὸς τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ἀξιοματικῶν τοῦ ναυτικοῦ τῆς Ἀγγλίας. — Πῶς οἰκοδομοῦνται τὰ προάστεια τῶν Ἀθηνῶν. **Τερπνὸς βίος εἰς τὰ προάστεια τῶν Ἀθηνῶν**.

ΤΟ ΜΕΤΣ ΕΞΟΧΙΚΟΝ ΚΑΦΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ

* Ἀναζῆ πάλιν τὸ δημοφιλέστατον Μέτς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν νέων δραστηρίων καὶ πεπειραμένων. Ἐκεῖ εἰς τὴν ρωμαντικὴν καὶ μαγευτικὴν τοποθεσίαν, ἐπὶ τῶν βράχων τοῦ Βαθρακωνησίου ἀφ' ὅπου ὁ ὀφθαλμὸς ἀπολαύει ἐρίζοντος ἀπεράντου, θὰ συρρέῃ πάλιν ὁ ἐνοῶν νὰ τρώγῃ καλῶς κόσμος εὐρίσκων τοῦ **πουλιῶ τοῦ γάλα**.

Τὸ καφεστιατόριον τοῦ Μέτς θὰ μένῃ ἀνοικτὸν καὶ τὴν νύκτα, μέχρι πρωίας παρέχον φαγητὰ τῆς ὥρας. Αἱ δὲ τιμαὶ αὐτοῦ θὰ ἦναι λίαν συγκαταβατικάι, καθότι οἱ διευθύνοντες αὐτὸ ἀπεφάσισαν νὰ βασισθῶσιν ἐπὶ τῆς μεγάλης καταναλώσεως.

Σαλονάκια ἰδιαιτέρη δι' οἰκογενείας, ἀστράπτουσα καθαρότης, ὑπηρεσία ὑπὸ ἀτμόν, πρόθυμος καὶ γοργὴ καὶ ἐπὶ πᾶσι μάγειρος δοκιμώτατος εἰς τε τὴν ἀνατολικὴν καὶ εὐρωπαϊκὴν μαγειρικὴν, πάντα ταῦτα ἐπιστεφόμενα ὑπὸ τῆς ἐκλεκτῆς ποιότητος τοῦ ξανθοῦ ρητινίτου, θὰ συντελέσωσι βεβαίως εἰς τελείαν ἀναζωογόνησιν τοῦ ρωμαντικοῦ τούτου Καφεστιατορίου.

Αἱ ἐργασίαι αὐτοῦ ἄρχονται ἀπὸ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς, παραμονῆς τῆς πρωτομαγιάς.

ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ ΦΑΡΜΑΚΟΝ διὰ τοὺς ὀδόντας ὑπάρχει εἰς τοῦ Τσάμη τὸ καπνοπωλεῖον κατὰ τὴν παλαιάν Ἀγοράν, τὸ ὅποιον τοὺς θεραπεύει καὶ τοὺς δυναμώνει. **Δοκιμάσατέ το καὶ θὰ ἴδῃτε.**